

כו:

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

וְלֹא טַעַמִּי הֵי חֶבֶר. הֵיטוּ דְּרוֹק בְּתַלְמִידָיו דְּתַנְיָא כָּל שַׁע (פסחים דף נט.) עַד שֶׁנִּחְמֵי אֵלֶּל ר"א בֵּן יַעֲקֹב וְהוּדְיָה לְדַבְּרֵי אֵל נָמִי לֹא חֶבֶר שֶׁשֶּׁמֶם מִר"א אֶלְמָר:

אֲצוּתָא חֲרוּזִיתָא. פִּירֶשׁ כְּתוּבָתָם קִיב עֲבֵה הַגִּל סָבִי הִקְל וְנִכְרָךְ וְעוֹלָה כְּלוּמְרֵי גִפְתִּים וְאֵין גִּרָא לְרִי דַּבֵּר כָּל שַׁע (פסחים דף נט.) אֲמַרְי מַה מַּה מִּין וְעַשִׂים אֵף מִרְזוּ מִין וְעַשִׂים וְהַסֵּם אֲמַרְיִן דְּהַחֲרִיבָא אֲלוּתָא דְּדִיקְלָא וְאִפְשֵׁר דִּהֵן י' מִיָּין וְשִׁנְיָן נִכְרִיבֵי סָבִי הַדְּתָלָם:

הדרך על עושין פסין

בבל מערבין. פי' בקונ' עירובי חצירות ותחומין ואין גראה דעירובי חצירות בעינן פה כלולי עמלא פסקה דחד (למן קד' ע"א:) וכל עמלא פירקא מוכח לאירי בתחומין: **ולכון** בבית הפרס. וא"ת פסקאס (דף נ"ג.) אמר ינון ומזורע צוית הפרס בעושי פסקא לא העמידו דבריהם בתקום כרת פירוש לא העמידו דבריהם לעמלאו משום דליכא כרת אם לא יעשה פסקא והכל משמע דלפי' בשל עירוב לא העמידו דבריהם והס' נמי ע"י דליקא דרך יהודה איירי דקאמר צוית הפרס דתמן ושין ד"פ וצוין פסחין פסחין פסחין וצוין לאכול תרומה קאמר מאן בודקין ח"ר יהודה אמר שמואל מנפח ארס צוית הפרס והולך לו ואף ע"ג דתפסה חסם פסקא בתרא דלהלות תפסה (ד' אהך משנה כ"ד) הוא בודק מציא עפר שהוא יכול להפסיד וטוין לתוך כברה שנקיפה דקין וממחה אם יש ערס כשעורה טמא היא דליקא מיירי אם כבר עבר בודיקה דבריהם איירי אם רואה לעבור וה"פ מאן בודקין אם רואה לעבור וי"ל דהא דקאמרין חסם דלא העמידו דבריהם בתקום כרת היינו משום דליכא נמי לתם לעושי פסקא בטומאה ולכן דוקא לעושי פסקא לא העמידו דבריהם אפי' דליכא כרת כיון דלא ח' עבד (ו') נמי פסקא איכא כרת אבל אין בודקין לאכול תרומה אף על גב דליכא כרת לאכול תרומה בטומאה כיון דליכא מיתה העמידו דבריהם והכי אמרינן בחומר קדש (תנא ד' ה'.) לעושי פסקא לא העמידו דבריהם כרת פירוש לא העמידו דבריהם לעמלאו משום דליכא כרת אם לא יעשה פסקא והכל משמע דלפי' בשל עירוב לא העמידו דבריהם והס' נמי ע"י דליקא דרך יהודה איירי דקאמר צוית הפרס דתמן ושין ד"פ וצוין פסחין פסחין פסחין וצוין לאכול תרומה קאמר מאן בודקין ח"ר יהודה אמר שמואל מנפח ארס צוית הפרס והולך לו ואף ע"ג דתפסה חסם פסקא בתרא דלהלות תפסה (ד' אהך משנה כ"ד) הוא בודק מציא עפר שהוא יכול להפסיד וטוין לתוך כברה שנקיפה דקין וממחה אם יש ערס כשעורה טמא היא דליקא מיירי אם כבר עבר בודיקה דבריהם איירי אם רואה לעבור וה"פ מאן בודקין אם רואה לעבור וי"ל דהא דקאמרין חסם דלא העמידו דבריהם בתקום כרת היינו משום דליכא נמי לתם לעושי פסקא בטומאה ולכן דוקא לעושי פסקא לא העמידו דבריהם אפי' דליכא כרת כיון דלא ח' עבד (ו') נמי פסקא איכא כרת אבל אין בודקין לאכול תרומה אף על גב דליכא כרת לאכול תרומה בטומאה כיון דליכא מיתה העמידו דבריהם והכי אמרינן בחומר קדש (תנא ד' ה'.) לעושי פסקא לא העמידו דבריהם כרת פירוש לא העמידו דבריהם לעמלאו משום דליכא כרת אם לא יעשה פסקא והכל משמע דלפי' בשל עירוב לא העמידו דבריהם והס' נמי ע"י דליקא דרך יהודה איירי דקאמר צוית הפרס דתמן ושין ד"פ וצוין פסחין פסחין פסחין וצוין לאכול תרומה קאמר מאן בודקין ח"ר יהודה אמר שמואל מנפח ארס צוית הפרס והולך לו ואף ע"ג דתפסה חסם פסקא בתרא דלהלות תפסה (ד' אהך משנה כ"ד) הוא בודק מציא עפר שהוא יכול להפסיד וטוין לתוך כברה שנקיפה דקין וממחה אם יש ערס כשעורה טמא היא

ללא לא העמידו דבריהם במקום מלוא דלפי' אם מעבירין לדבר הרשות
אורחא דמלתא הוא לערב לדבר מלוא דלמחר צ"י כ"ד משתמיר
(אמר ד. פג.) ובמלוא רבה אפי' בלא נישוח המירו כגון לשמור
(תורה ויגש אשה ולדון ולעברע עמהם כדי להעיל מידם דלמחר במוס'
ע"ג (דף יג.) ובפרק מי שהוציאוהו (לקמן דף מז.) דמדלמל מימי
ההם הא דרב יהודה משמע בדלא נישוח איירי ולכן נקט גמי הך
מלות ולא נקט אחריתי וכן מליט דמשום כבוד הכריות המירו לעמא
בטומאה דרבנן במי שמתו (גירסת דף יט.) גבי מדלגין היינו ע"ג אריות:
מפני

עושיין פסין פרק שני עירובין

ממנו" ר"א. בדאמר רבי אלעאי שמעתי מר"א: **רשות ביהו ביעל**. ואע"ג דלג פירש בהדיא רשות ביהו דהא ודאי ממנו" גדלג פירש ודאי פירש לא מני' למימר ר' אלעאי בקשתי לי חסד ולא מנאמי דהא כ"ע מודו דשרי: **פשיטא**. דבהכי פליגי ולמה ליה לרב שסת לומר

שותמצי לומר לדברי
 ת חצירו רשות ביתו
 רשות חצירו רשות
 אמר ורחבה אנה
 חרגימא לא נצרכא
 חצר אחד ושכח אחד
 ר"א כשהוא מבטל
 לכל אחד וא' לרבנן
 חצר צריך לבטל לכל
 א הא דתניא חמשה
 שכח אחד מהן ולא
 חותו אין צריך לבטל
 כמאן כר"א רב כהנא
 תני הכי כמאן אזלא
 בחצר אחד ושכח
 ושהוא מבטל רשותו
 לכל אחד ואחד כמאן
 אמר רב ששת כמאן
 ב"ר לר"א אי אמר לא
 אמר מבטילנא מאי
 קסבר המבטל רשות
 ויבא עמה מינו

הווא דר חיינא פריגמא. להא
 כשימצי לומר דרב ששה
 אשתיך: ה"ג לא נלרסה אלן חמשה
 שטרין בחצר כו'. דלשמעיהן
 ששם לשם לב להנין טעם מחלוקתן
 וללמוד הימנו דבר אחר דלר' אליעזר
 מבטל בעין יפה מבטל ולא אמרינן
 חצר דגלי גלי בית דלא גלי לא גלי
 וילף מינה דהיאך דבעייל לחד
 מינייהו בעייל לכולהו ולא אמר' למאן
 דגלי גלי למאן דלא גלי לא גלי
 ולרבנן צריך לבטל לכל אחד ואחד
 כי הכי נלביז בית קבירא להו דמאי
 דלא פריש לא בעייל הכא נמי למאן
 דלא פריש לא בעייל וכוון אסורין
 דלע"ג דהאי דבעייל ליה עירב עט
 תצרי: כי עירב מחלולא דלעתא
 דהיא חולקא לא עירב דהיא שעתא
 לאו ידידי הוא ודכוותיה מניא בחד
 (קמץ קט ע:) אחד מן השוק שנת ויהיה
 לו בית בחד והיית רשותו לאחד מן
 החד מבטול וכו' ור' הירשני קודם
 שיעירו דכי עירב דלעתא דהיא
 חולקא מני עירב אינו אוסר מחשבה
 דכי לא אוסר: ה"ג דאמר חצר דגלי

היה זה חוקן. רב'הם שנת
לזהו כשמינתי ולמד דרב ששת
אחמתינן ורובנה ורבי הונא הוא
הדרגמוה לאגמורין מינה אחמשה
שערינו בתנן כו' הוא דלחא: ורב
טעיומי ממני. דרב ששת בהדיא אמרה
עלה: כר' אליעזר. דלמד מבטל דמן
יפה מבטל: לרבי אליעזר. דאמר.
מסתמא ביטל רשות ביתו: אם אמר.
בהדיא לא בטילנא רשות ביתי מי הוי
ביתו מותר להן או לא? ולרבנן.
דלמדי מבטלנא לא ביטל רשות ביתו.
אמר בהדיא מבטילנא לכו אף רשות
ביתי מבטיל אי לא: ביטא בלא חזר.
כיון דאמר עזמא בתלמי שביטל להס:
לאו כל כמיניה. דכיון דליה ליה חזר
דירת בית לא כלסיה הוי לרדייה:
והאי כי אמר מבטילנא. בטלה דעמו
אזל כל אדם ולא ביטל אלא חזר:
אלוואס חריוואס. סבי עבה הגדל
קביד הדקא ונכנך ועולה בו כלולכי
גפנים. חריוואס תופותה הרבה יחד
מחזרותו וטעם מורכב:

הדרן עלך עושין פסין

בבל מערבין. עירובי חצירות (א)
 ותחומין: **ופסחסיין.** בנזני:
 מדי דמון לא וטעמא דעירובי משום
 הוא דכיון שגמלו כל בני התערך כעין
 כולן דרים בתוהו ונמלאו כולן רשות
 עשה כמי (ב) ששכב שם ומשם יא לו
 כל מוזן בעיני: **כספא מעשה.** בתוך
 מלאכלו וכלתו כדכתיב (דברים יא) ונתתה
זמן המים וכלתם. בגמלא (א): (פסח)
מערבין לגויר. עירובי תחומין:
 לדידיה חזי לאתרייני ויכין דמונא
 כחולין. אבל לא בתרומה דמדי
 הפסח. קמחא היא ולא קומסא
 תס דלא לא מאי חזיל התם היכי
 קן הוא ומותר ליכנס ע"י פסח:
 וכו'.

לחוד

מסורת הש"ס

(א) לקמן טע' (ב) מ"א רבא
(ג) לקמן ט' (ד) כל זה עד
כמאן כר"א כס"א ח"י
רש"י (ה) ולקמן סח' א'
(ו) ופסחים לט' ע"פ
(ז) לקמן פ"א קידושין ל"ה
(ח) וברכות לה' (ט) (י) ג'ל
במים ובמלח וי"א בכרכות
לה' (י) פסחים כג' ולקמן
סח' (כ) מ"א בבית ופסחים
כפ"ס לקמן ל"ה (ל) ושיח
לעיל במסכתא (מ) עין ח"ס'
מוכ' ל' ד"ס בבב'.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נכל מערכין עירובי חצרות, נ"ב מן מקוין לה נדף מ"א ע"ש: (ב) ד"ה חוץ מ"א רבות אחת מ"א עירובי חצותין נעשה כמי ששבת וס' וחס: (ג) ד"ה ולסכן וס' כאלו שבת שם ד"ה לאר ביהוה ורוא מצוי למיודר שם ננית הפרס שמי דמו: (ד) ע"ב ד"ה ולסכן דמו: א"ע: ה"א ה"א כרת חוץ דלי לא ענד פסח נמי אלא כרת:

גליון הש"ס

גם' כשהוא סבב רשות צריך לבבול לכל אחד ואחד. עין לקמן דף סג ע"ב חוס' ד"ה נטיילי רשומי:

מוסף רש"י

[illegible]

החזקתו של המלך נחמיה ושל
המלכה שרשון. המלך נחמיה
היה מלך ישראל ושלט על
הממלכה במשך שנים רבות.
המלכה שרשון הייתה מלכה
ישראלית ושלטה על הממלכה
במשך שנים רבות. המלך
נחמיה והמלכה שרשון היו
המלכים הישראלים האחרונים
לשלט על הממלכה.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones